

χωροφυλάκων διέρχεται πλησίον τοῦ Γεράρ-  
δου, οὗτος λέγει αὐτῷ :

— Θάρρος, φίλε, θάρρος καὶ πεποίθησιν...  
Παρῆλθον μία, δύο ὥραι.  
Οὐδὲν ἕτερον τηλεγράφημα ἀφικνεῖται.  
Τί συνέβη ἐνῷ ἐδικάζετο ὁ Βωφόρτ ;  
Τοῦτο θὰ διηγηθῶμεν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β

## ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

### ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἡ ἐντύπωσις αὕτη γεννᾶται ὁσά-  
κις εὐρίσκεται τις ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων  
οἱ ὅποιοι ἔχουσι πράγματι ὑπεροχὴν ἐπὶ  
τῶν ἄλλων· ἀλλὰ κόρη μου, ὅσον μέγας καὶ  
ὅσον ἐπιβλητικὸς καὶ ἂν σὰς φαίνεται ὁ κό-  
μης Δελασέρ, εἶναι ἄνθρωπος ὡς καὶ οἱ λοι-  
ποὶ· δὲν ζητεῖ νὰ ὑψωθῇ ὑπὲρ τῶν ἀν-  
θρώπων πρᾶγματων. Ὡστε τὸν κατενθου-  
σίσαστε χθές, ἀγαπητή, τί λέγω ; τοῦ ἐγυ-  
ρίσατε τὰ μυαλά.

— ὦ ! κυρία μαρκησία !

— Ἀλλ' εἶναι σπουδαιότατον αὐτὸ τὸ  
ὁποῖον σοὶ λέγω. Σὰς ὑπεσχέθην νὰ σὰς  
εἶπω διατὶ ἦλθον σήμερον νὰ σὰς ἴδω, λοι-  
πὸν εἶμαι προζενήτρια τοῦ κόμητος Δελα-  
σέρ.

Ἡ δεσποινὶς Νοαρμόν ἐταπείνωσε τοὺς  
ὀφθαλμούς.

— Ἀκούετε, συνταγματάρχα ; ἐπανε-  
λαβεν ἡ μαρκησία.

— Ναί, κυρία.

— Λοιπὸν ὁ κόμης Δελασέρ ἐπιθυμεῖ νὰ  
νυμφευθῇ, ἡ δὲ σύζυγος, τὴν ὁποίαν ἐξέλε-  
ξεν, ἡ κόρη, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ νὰ συζευ-  
χθῇ, εἶναι ἡ ἀνεψιὰ σὰς. Μόνον ἐπιθυμεῖ νὰ  
μάθῃ ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Νοαρμόν θὰ  
δεχθῇ τὴν αἵτησίν του καὶ ἂν θὰ ἔχῃ τὴν  
συγκατάθεσίν σας, συνταγματάρχα.

— Ἐγώ, κυρία κόμησσα, δὲν ἔχω ν' ἀν-  
τεῖπω κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν· μόνη ἡ  
Ἑλένη ἔχει δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ.

— Λοιπὸν, ὥρτια μου ; ὑπέλαβεν ἡ μαρ-  
κησία.

Ἡ νεῆνις ἐγένετο ἐρυθρὰ ὡς μύκων.

— Γνωρίζω καλῶς, ἐξηκολούθησεν ἡ κυ-  
ρία Δεμομπεραὶ καὶ ὁ κ. Δελασέρ μετέβησαν εἰς  
Βωκρέ· εἰς τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν,  
ἐνθα ὁ κόμης ἐποίησεν ἐπισήμως τὴν αἴτη-  
σίν του. Ἀκολουθῶς ἀνήγγειλεν ὅτι ἐμελλε  
ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους, ἐνθα θὰ ἔμενεν  
ἴσως δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὅσαι δηλαδὴ θὰ  
ἤρκουν πρὸς λήψιν μέτρων τινῶν διὰ τὸν  
προσεχῆ γάμον του.

— Γνωρίζει ὁ κόμης Δελασέρ ὅτι ἡ ἀνε-  
ψιὰ μου δὲν ἔχει προίκα ; ἠρώτησεν ὁ συν-  
ταγματάρχης.

— Δὲν ἔλειψα νὰ τὸ εἶπω αὐτό, ἀπε-  
κρίθη ἡ μαρκησία, μοὶ εἶπε δὲ ἀπλούστατα  
ὅτι ἦτο καταγοητευμένος.

— ὦ ! ὑπέλαβεν ὁ συνταγματάρχης.

Ἡ Ἑλένη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ  
ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ θείου  
της.

— Ἐλα, τί λέγεις δι' αὐτό ; ἠρώτησεν  
αὐτὴν ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη μὲ τετραγαμέ-  
νην φωνήν. Συγχωρήσατέ με, κυρία μαρκη-  
σία, εἶμαι τόσον ἐκπεπληγμένη, δὲν ἐπερί-  
μενα τὴν πρότασιν... Εἶμαι τέλος κατατε-  
ταραγμένη...

— Τὸ ἐννοῶ, ἀγαπητή μου, καὶ διὰ τοῦτο  
θὰ σοὶ ἀφήσω καιρὸν νὰ σκεφθῇς· δὲν ἔχω  
ποσῶς ἐντολὴν νὰ λάβω διὰ τῆς βίας τὴν  
συγκατάθεσίν σου, ἄλλως τε, ὁ κόμης δὲν  
ἐλπίζει ὅτι θὰ τῷ δώσω ὀριστικὴν ἀπάν-  
τησιν. Καὶ ὅμως, ἀγαπητή μου, ἀπὸ τοῦδε  
παρατηρῶ ὅτι ὑπάρχει τι γνωστὸν ἤδη. Ὁ  
κόμης Δελασέρ δὲν σοὺ ἀπαρέσκει, παρετήρη-  
σες μάλιστα ὅτι διαλέγεται καλῶς καὶ ὅτι  
σοὶ ἐφάνη εὐθυμος. Τώρα, χωρὶς νὰ θέλω νὰ  
ἐπιδράσω ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς σου, ἐπιτρέ-  
φω μοι νὰ σοὶ εἶπω ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ κυ-  
ρίου Δελασέρ, τὰ ὁποῖα εἶναι περιττά. Ὅτε  
ἐγνώρισα τὸν κόμητα, ἦτο μαθητὴς τῆς  
πολυτεχνικῆς σχολῆς· τώρα δὲν ἔχει πλέον  
κἀνέναν συγγενῆ. Ἦμην φίλη τῆς μητρὸς  
του καὶ ἡ φίλια μου ἐξηκολούθησε καὶ εἰς  
αὐτόν. Εἶναι ἄνθρωπος πολλὰ μελετήσας,  
πολύ ἐργασθεὶς, δὲν ἔλαβε δὲ ποτὲ καιρὸν  
ν' ἀσχοληθῇ εἰς ἡδονάς. Παραδείγματός  
χάριν, σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν εἶναι διεφθαρμέ-  
νος ἀπὸ καταχρήσεις. Τὸν θεωρῶ ὡς παι-  
δίον· μεθ' ὅλας τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις  
του, τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε περὶ ζωῆς γνω-  
ρίζει. Πράγματι, τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει  
τις νὰ παρατηρήσῃ, εἶναι ἡ ἡλικία του· εἶνε  
τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν  
πάροδον τῶν ἐτῶν διατηρεῖ πᾶσαν τὴν ἀκ-  
μήν του καὶ ἡ καρδία του ἔμεινε νεάζουσα.  
Εἶναι ἀγαθός, γενναῖος, ἐνθουσιώδης. Δὲν  
γνωρίζω νὰ ἔχῃ κἀνὲν ἐλάττωμα, ἔχει ὅμως  
πολλὰς ἀρετὰς καὶ ἴσως παραπολλάς. Τέ-  
λος ἔχει μεγάλην περιουσίαν πέντε ἢ ἑξ ἑ-  
κατομμυρίων.

Ἡ δεσποινὶς Νοαρμόν ἐταπείνωσε καὶ  
πάλιν τὴν κεφαλὴν, κατείχετο ὑπὸ πολλῶν  
σκίψεων.

— Διὰ σήμερον ἐξεπλήρωσα τὴν ἀπο-  
στολήν μου, ἐπανελάβεν ἡ μαρκησία ἐγερ-  
θεῖσα.

— Κυρία μαρκησία, εἶπε τότε ὁ κύριος  
Νοαρμόν, ἡ ἀνεψιὰ μου θὰ σκεφθῇ· δύνασθε  
ὅμως νὰ εἴπητε πρὸς τὸν κόμητα ὅτι μεγά-  
λως τιμᾷ καὶ τοὺς δύο μας ἡ αἵτησίς του.

— Γὰρ νὰ ἰδοῦμεν, χωρὶς νὰ δεσμευθῇτε  
διόλου, θέλετε νὰ περάσωμεν μεθ' αὐτοῦ τὴν  
ἡμέραν εἰς τὸ Βρῆσιον ;

Ἡ νεῆνις ἐστράφη πρὸς τὸν θεῖόν της, οἶ-  
ονεὶ θέλουσα νὰ τῷ εἴπῃ : « Ἀποκρίθητε ».

— Κυρία μαρκησία, εἶπεν ὁ συνταγμα-  
τάρχης, δεχόμεθα τὴν φιλόφροναν πρόσκλη-  
σίν σας.

— Τότε μετ' ὀλίγον, ὑπέλαβεν ἡ μαρκη-  
σία.

Καὶ ἀσπασθεῖσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν  
Ἑλένην, ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ συνταγμα-  
τάρχῃ καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἀνέμενε τὴν μαρκη-  
σίαν μετ' ἀνυπομονησίας ἅμα καὶ ἀγωνίας,  
εὐθὺς δ' ὡς τὴν εἶδεν ἐλθούσαν ἐσπευσε πρὸς  
αὐτήν.

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, εἶπε μειδιῶσα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἀπήστραψαν.  
Ἡ μαρκησία δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ εἴπῃ πε-  
ρισσότερα ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἡ ὥρα τοῦ  
δείπνου εἶχε φθάσει καὶ ἐπρόκειτο νὰ παρα-  
καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀλλὰ τὴν  
ἐσπέραν ὁ κύριος Δελασέρ εὗρε μέσον νὰ  
πλησιάσῃ τὴν μαρκησίαν, καὶ ἐδῆσε νὰ  
τῷ διηγηθῇ πᾶν ὅ,τι συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ  
τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν.

— Κυρία μαρκησία, τῇ εἶπεν ἀκολού-  
θως, εἰσθε γυνή, ἡ ὁποία μὲ θέλεγε· τώρα  
ἡ καρδία μου πληροῦται ὑπὸ ἐλπίδος· μοὶ  
ἀνοίξατε τὸν οὐρανόν !

Τῇ ἐπιούσῃ ὁ συνταγματάρχης Νοαρμόν  
καὶ ἡ ἀνεψιὰ αὐτοῦ ἀφίκοντο εἰς τὸ μέγα-  
ρον περὶ τὴν ἐνδεκάτην.

Τὸ βλέμμα τῆς Ἑλένης ἐφαίνετό πως  
ρεμβῶδες, ὁ δὲ κόμης εἶδεν ἐπὶ τοῦ μετώ-  
που καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν της ἐρύθημά τι.

— Βεβαίως, εἶπε καθ' ἑαυτόν, δὲν μὲ ἀ-  
γαπᾷ εἰσέτι, ἀλλὰ θὰ μὲ ἀγαπήσῃ !

Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐδείχθη λίαν περι-  
ποιητικὸς πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ μεγάλην ἐξ-  
εδήλωσε φιλίαν πρὸς τὸν συνταγματάρχην,  
ὅστις ἀπεκρίθη στρατιωτικῶς εἰς τὰς φιλο-  
φρονήσεις του. Ἡ Ἑλένη ἀπεδέξατο τὰς πε-  
ριποιήσεις καὶ τὰς φιλοφρονήσεις αὐτοῦ, ἄνευ  
μὲν ψυχρότητος, ἀλλὰ μετ' ἐπιφυλάξεως.

Πολλάκις ὁ κόμης ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον  
νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ διαθήματός του, διότι  
ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἐὰν εἶχεν ἤδη σκεφθῇ,  
ἀλλὰ περιέστειλε τὴν ἀνυπομονησίαν του,  
ἀναγνωρίσας ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν ν' ἀπευθύνῃ  
τῇ Ἑλένῃ ἐρωτήσεις δυναμείας νὰ θέσωσι  
καὶ αὐτὴν εἰς ἀμηχανίαν.

Ὁ συνταγματάρχης διελέξατο διὰ μα-  
κρῶν πρὸς τὴν μαρκησίαν· βεβαίως ὁμίλη-  
σαν περὶ αὐτοῦ καὶ θὰ ἐμάνθανε μετ' οὐ πολὺ  
ὅ,τι ὁ συνταγματάρχης εἶπεν.

Ὅντως, ὅτε τῇ ἐσπέρᾳ ἀνεχώρησαν ὁ κ.  
Νοαρμόν καὶ ἡ ἀνεψιὰ αὐτοῦ, ἡ μαρκησία  
τῷ εἶπε, χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ τὴν  
ἐρωτήσῃ.

— Ἡ δεσποινὶς Νοαρμόν ἐπιθυμεῖ νὰ  
γείνη σύζυγός σας καὶ ὁ συνταγματάρχης  
λογίζεται εὐτυχὴς ὑπανδρεύων αὐτήν.

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἀπήστραψεν ἐκ  
χαρᾶς.

— ὦ ! ἀνέκραξε, τώρα εἶμαι δ...

— Εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, μάλι-  
στα, συνεπλήρωσε τὴν φράσιν ἡ μαρκησία  
μειδιῶσα.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης ἡ κυρία  
Δεμομπεραὶ καὶ ὁ κ. Δελασέρ μετέβησαν εἰς  
Βωκρέ· εἰς τοῦ συνταγματάρχου Νοαρμόν,  
ἐνθα ὁ κόμης ἐποίησεν ἐπισήμως τὴν αἴτη-  
σίν του. Ἀκολουθῶς ἀνήγγειλεν ὅτι ἐμελλε  
ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Παρισίους, ἐνθα θὰ ἔμενεν  
ἴσως δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὅσαι δηλαδὴ θὰ  
ἤρκουν πρὸς λήψιν μέτρων τινῶν διὰ τὸν  
προσεχῆ γάμον του.

Ὁ κόμης Δελασέρ δὲν ἦτο ἐκ τῶν πα-  
ρατεινόντων τὰ πράγματα· τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ  
ἀνεχώρει ἐκ τοῦ ἐν Βρησίῳ μεγάρου, τῇ δὲ  
ἐπιούσῃ, περὶ τὴν ἐνάτην εἰσῆρχετο εἰς τὸ  
γραφεῖον τοῦ κ. Κορβιζιέ, τοῦ συμβολαιο-  
γράφου του.

— Ἀγαπητὴ κύριε Κορβιζιέ, τῷ εἶπεν,



ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἀκριβῶς εἰς πόσα συμποσοῦται ἡ περιουσία μου.

Ὁ συμβολαιογράφος ἠγέρθη καὶ λαβὼν βιβλίον ἐκ σκευοθήκης ἐπανήλθε καὶ ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀνοίξας δὲ αὐτὸ ἀπεκρίθη·

— Κύριε κόμη, ἡ περιουσία σας ἀνέρχεται σήμερον εἰς πέντε ἑκατομμύρια, ἑνεακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας ἑξακόσια φράγκα.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δελασέρ, δὲν ἐπίστευον ὅτι εἶμαι τόσον πλούσιος.

— Ἰδοὺ τὸ βιβλίον μου, κύριε κόμη, δύνασθε νὰ παρατηρήσητε.

— Ἀγαπητέ, δὲν εἶμαι ἐξωκειωμένος μὲ τὰ βιβλία ταῦτα.

— Ἡ περιουσία τοῦ κυρίου κόμητος, ἐπανελάθεν ὁ συμβολαιογράφος, συνίσταται εἰς ἀξίας ἀσφαλῶν χρεωγράφων. Πλὴν τῶν ἀχρησιμοποιητῶν καθυστερημάτων, ἅτινα διαδοχικῶς μετατρέπονται εἰς κεφάλαιον, ἑκαμυδῶς μοὶ ἐπαρουσιάσθη εὐκαιρία, καὶ χρηματικὰς τινὰς πράξεις, διὰ τῶν ὁποίων ἠῤῥησα τὸ κεφάλαιον καὶ τὴν πρόσοδον. Ἄλλως τε, ἐκτὸς ἀγορᾶς βιβλίων, ὁ κύριος κόμης ἐξοδεύει ὀλίγα.

— Κύριε Κορβιζιέ, εἴθε πρότυπον συμβολαιογράφου.

— Προσπαθῶ νὰ φαίνωμαι ὅσον δύναμαι ἀνταξίας τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πελατῶν μου.

— Βεβαίως γνωρίζω τὴν ἀξίαν σας, κύριε Κορβιζιέ. Εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐξοδεύω ὀλίγα· λοιπὸν θ' ἀλλάξῃ τοῦτο· τώρα θὰ ἐξοδεύω περισσότερα.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐξεπλάγη.

— Κύριε Κορβιζιέρ ἐπανελάθεν ὁ κόμης, ἐτοιμαζομαι νὰ νυμφευθῶ.

— Ὁ κύριος κόμης ἔχει δίδανον καὶ ἐπιδοκιμαζῶ τὴν ἀπόφασίν του, ἐπορῶ μόνον πῶς δὲν ἐσκέφθη ἐνωρίτερον ν' ἀποκτήσῃ σύντροφον.

— Μεταξὺ ἄλλων ἐξόδων, τὰ ὅποια προτίθεμαι νὰ κάμω, ἐπανελάθεν ὁ κόμης, θέλω ν' ἀγοράσω ἓν μέγαρον. Θὰ μοὶ εὕρητε ἓν, κύριε Κορβιζιέ;

— Δὲν πιστεύω νὰ ἦναι δύσκολον, ἀπεκρίθη ὑπομειδῶν ὁ συμβολαιογράφος.

Καὶ λαβὼν φυλλάδιον, κείμενον ἐπὶ τοῦ γραφείου του, ἀνεδίφησεν αὐτὸ ἐπὶ μικρόν.

— Αὐτὸ τὸ κτῆμα πιστεύω νὰ εἶναι κατὰλληλον διὰ τὸν κύριον κόμητα, εἶπεν. Εἶναι ὠραῖον μέγαρον, κείμενον μεταξὺ αὐλῆς καὶ κήπου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερρί, καὶ ἀνήκον εἰς ἐργολάβον δημοσίων ἔργων, ὅστις ἐκδόμηνσεν αὐτὸ πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν. αὐτὸ μαρτυρεῖ τὴν στερεότητά του. Ἀφοῦ κατώκησεν εἰς αὐτὸ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἀναγκάζεται σήμερον νὰ τὸ πωλήσῃ. Τιμὴ ἀρχικὴ πωλήσεως ὠρίσθη τριηκόσιαι χιλιάδες φράγκων. Ἐὰν θέλετε, κύριε κόμη, δύνασθε νὰ τὸ ἐπισκεφθῶμεν.

— Ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἡ ἀμαξία περιμένει.

Μετ' ὀλίγον, ἐτοιμασθέντος τοῦ συμβολαιογράφου, ἀνεχώρησαν ἀμφότεροι. Τὸ μέγαρον ἐπισκέφθησαν ἐν τοῖς καθ' ἑκάστα.

Ἦτο εὐρύχωρον καὶ καλῶς ηὔτρεπισμένον· τοῦ κόμητος Δελασέρ ἤρесе καὶ ἔδωκεν ἀμέσως διαταγὴν τῷ Κορβιζιέ νὰ τὸ ἀγο-

ράσῃ. Αὐθημερὸν ὁ κόμης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, μετέβη εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Γαλλίας καὶ ἔλαβεν ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἐδαπάνησεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς ἀγορὰν κοσμημάτων, μεγαλοπρεπῶν τριχάπτων καὶ πολυτελῶν ὑφασμάτων, ἐξώδευσε δὲ διὰ πάντα ταῦτα ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων. Συνεννοηθεὶς κατὰ πάντα μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου ὡς πρὸς τὰ πρακτέα καὶ μηδεμίαν ἔχων πλέον ἐργασίαν ἵνα παραμείνῃ ἐν Παρίσις, ἐσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρῆσιον.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Νοαρχμὸν ἦτο κόμησσα Δελασέρ.

## Θ'

Μετὰ τὸν γάμον.

Τῇ ἐπιούσῃ τοῦ γάμου ὁ κόμης ἀνεχώρησε μετὰ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ σύζυγου εἰς Ἰταλίαν χάριν περιοδείας. Ἡ Ἑλένη ἦτο περιχαρὴς, εἰσέτι οὐδὲν εἶχεν ἰδεῖ, ἀπαξ δὲ μόνον εἶχε συνοδεύσει τὸν θεῖόν της εἰς Παρίσιους, ἀλλ' ἐκεῖ ἔμεινε δύο μόνον ἡμέρας. Μίαν μόνον πόλιν ἐγίνωσκε, τὸ Τούρ. Ἐπειτα, ὡς πᾶσαι αἱ νεαραὶ γυναῖκες, ἤσθανετο ἑαυτὴν ἀκατανικήτως ἐλκυομένην πρὸς τὸ ἄγνωστον. Ἡ περιοδεία αὕτη ὑπῆρξε δι' αὐτὴν διηνεκὴς ἐκθάμβωσις. Ὁ κόμης, τρυφερός καὶ περιχαρὴς, ἐπηγρύπνει ἐπ' αὐτῆς μετὰ μερίμνης ἑραστοῦ καὶ ἐπεδαψίλευεν αὐτῇ πᾶσαν μερίμναν καὶ πᾶσαν γλυκεῖαν περιποίησιν· οὐδὲν εἶχεν αὕτη νὰ τῷ ζητήσῃ, ἐκαστοτε προσελάμβανε πᾶσαν ἐπιθυμίαν της.

Ἐσταμάτησαν εἰς τὰς κυριωτέρας τῆς Ἰταλίας πόλεις, λαμβάνοντες πάντοτε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν· ἄλλως δὲ δὲν ἐπέιγοντο καὶ ἤρεσκοντο νὰ περιπλανῶνται ὡς ἑρασταί.

Ἐβδομάδες καὶ μῆνες παρήλθον ἀνεπαίσθητως, μέχρις οὗ ἐφθασεν ὁ σεπτέμβριος. Ἀπὸ ὁκτὼ ἡμερῶν εὐρίσκοντο ἐν Ρώμῃ. Ὁ κόμης εἶχε γράψῃ τῷ Κορβιζιέ καὶ ἀνέμενεν ἀπάντησίν του· ταύτην ἔλαβε πρωτὴν τινά. Ὁ συμβολαιογράφος τῷ ἔγραφε· «Δύνασθε νὰ ἐπανεέλθητε εἰς Παρίσιους ὁπόταν θελήσητε, τὸ μέγαρόν σας εἶναι ἑτοιμον. Ἠγόρασα δύο ἀμαξίας, εὐρισκομένας ἤδη ἐν τῷ ἀμαξοστασίῳ καὶ δύο ἵππους, εἴτινες θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τοὺς σταύλους τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀφίξεως ὑμῶν. Κατὰ διαταγὴν σας προσέτι συνεφώνησα τοὺς ὑπηρετάς σας, ἥτοι μίαν θαλαμηπόλον διὰ τὴν κυρίαν κόμησσαν, ἓνα θαλαμηπόλον, μίαν μάγειρον, ἀμαξηλάτην καὶ ἀκόλουθον, ἀφοῦ δ' ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ θυρωροὶ εἶναι τίμιοι, ἐνόμισα καλὸν νὰ τοὺς κρατήσω».

— Ἀγαπητὴ μου Ἑλένη, εἶπεν ὁ κ. Δελασέρ τῇ κόμῃσσι, ἀφοῦ τῇ ἔδωκε καὶ ἀνεγνώ τὴν ἐπιστολήν, συγκατατίθεσθαι νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ μέγαρόν σου;

— Ἀναχωροῦμεν ὁπόταν θέλῃς, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα Δελασέρ εὐρίσκοντο ἐν Παρίσις, ἐγκατεστημένοι ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῶν.

Ἡ Ἑλένη ἦτο αἰετοπεριχαρὴς περι-

πίπτουσα ἀπὸ ἐκτάσεως εἰς ἐκτάσιν Πάντα ἐν τῷ μεγάρῳ τῇ ἐφάνιντο ὡς θαυματουργήματα· ἐθαμβοῦτο εἰς πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εἰς ἄλλον εἶχε μετενεχθῇ κόσμον.

Βεβαίως ὁ κόμης Δελασέρ μὲ τὰ τέσσαράκοντα αὐτοῦ ἔτη, τὸν ὑπόλευκον πώγωνα καὶ τὴν κόμην, μὲ πρόωρον φαλακρότητα καὶ μὲ μορφὴν ὀλίγον μοναχικὴν, δὲν ἐπραγματοποίει ποσῶς τὸ ἰδεῶδες, ὅπερ ὠνεireύετο ἡ νεαρά καὶ ζωηρά αὐτῆς φαντασία. Ὡς πολλὰ νεάνιδες, καὶ αὕτη, συνεζεύχθη ἀνευ πολλῆς μελέτης τοῦ πράγματος. Ὁ θεὸς της συνεβούλευσεν αὐτῇ νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν κόμητα, αὕτη δὲ ἤκουσε τὴν συμβουλὴν του, τὸ παρὸν μόνον βλέπουσα καὶ μηδαμῶς περὶ τοῦ μέλλοντος σκεπτομένη.

Ἐπ' ἀληθείας δὲν τῇ ἀπήρεσκε ποσῶς ὁ κ. Δελασέρ, ἀπεναντίας μάλιστα, ἡ εὐθύτης καὶ ἡ γενναιοφροσύνη του προὐκάλουν τὴν συμπάθειάν της. Ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν πολὺ περιποιητικὸς, εἶχε τίτλον ὁ κ. Δελασέρ, ἦτο ἑκατομμυριούχος καὶ μεγάλθυμος, πάντα δὲ ταῦτα συνέτεινον βεβαίως εἰς τὸ νὰ θαμβώσῃ τὴν κόμησσαν. Ἐπειδὴ ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς πτωχείας καὶ τὴν ἀνύψου μέχρις αὐτοῦ, ἡ πρὸς τὸν σύζυγόν της εὐγνωμοσύνη μετετράπη τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς ἀφοσίωσιν, ἐπίστευσε δὲ εὐκρινῶς ὅτι ἡδύνατο νὰ προσενέγκῃ εἰς τὸν εὐπιστον τοῦτον ἄνθρωπον πᾶσαν τὴν ἀγάπην, ἥς ἦτο ἄξιος καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν ἀπῆτει παρ' αὐτῆς. Δυστυχῶς ἠπάτατο.

Ὁ κόμης ὅμως ὅλως παραδεδομένος εἰς τὸν πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἔρωτά του ἐζήτηε πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ τῇ φαίνεται εὐάρεστος· χάριν αὐτῆς ἦτο πολὺ διαχυτικός, ὡς δ' ἐν Ἰταλίᾳ, προσελάμβανε πᾶσαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν. Ὅ,τι ἤθελεν ἐκείνη, τὸ ἤθελε καὶ αὐτός· διὸ δὲν παρεδέχετο ὅτι ἡδύνατο ποτε νὰ ὑπάρχῃ τι τὸ ὁποῖον νὰ τῇ ἀποποιήθῃ.

Εἶχεν ἰδιαιτέρον θεωρεῖον ἐν τῷ Μελοδράματι. ἐν τῷ Ἰταλικῷ θεάτρῳ καὶ ἐν τῷ Γαλλικῷ. Παρελάμβανε αὐτὴν εἰς τὰς συναστροφάς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου, ἀγαπῶν νὰ ἐπιδεικνύῃ αὐτὴν καὶ χαίρων διὰ τὸν θαυμασμόν, ὃν προϋξέει, καὶ διὰ τοὺς θριάμβους της. Ἡ οἰκία του ἦτο ἀνοικτὴ εἰς ὑποδοχὰς καὶ ἡ κόμησσα ἡδυνήθη νὰ δώσῃ ἐορτάς καὶ νὰ δεχθῇ ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῆς τὸ ἄνθος τῆς ὑψηλῆς παρισιανῆς κοινωνίας.

Ὁ κόμης εἶχεν ὅλως μεταβληθῇ καὶ ἐγένετο πρότυπον γυναικαρέσκου πάντες ἡδύνατο νὰ πιστεύωσι, καὶ πρώτη ἡ μαρκησία Δεμομπεραί, ὅτι ἐγκατέλειπεν ἑσχαί τὰ βιβλία του καὶ ἀπεχαιρέτισε τὴν ἐπιστήμην.

Μετὰ δεκαπέντε ἀπὸ τοῦ γάμου του μῆνας ἡ κόμησσα ἔτεκε θυγάτριον, ὅπερ ἐγένετο ἀμέσως διὰ τὸν κόμητα ἀντικείμενον λατρεῖας. Δυστυχῶς τὸ τέκνον ἐγεννήθη καχεκτικόν. Ὁ κόμης Δελασέρ μετ' ὀλίγον ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ σπουδαίως διὰ τὸ φιλάσθενον τοῦ βρέφους, οὐ τὴν ζωὴν ἔβλεπεν ἀπειλουμένην, φοβούμενος δὲ μὴ ἀπολέσῃ αὐτό, ἀνήσυχος, τεθλιμμένος καὶ περιφρονῶν ἐπαύσε σχεδὸν ἐξαίφνης τὰς συναστροφάς, μὴ θέλων οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς κόρης αὐτοῦ.

Μοιραίως ἐνεθυμήθη ὅτι ἄλλοτε ἐσπού-



δασε τὴν ἱατρικὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ γείνη ἱατρός τοῦ τέκνου αὐτοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ζωὴν τοῦ παρὰ τῆς ἐπιστήμης. Τότε ἀφυπνίσθη τὸ πρὸς τὰς μελέτας πάθος τοῦ, ὅπερ ἐπὶ πολὺ ὑπνωττε, καὶ μετὰ πυρετώδους ὁρμῆς ἐπέπεσεν ἐπὶ τῶν βιβλίων τοῦ. Ἐλησμόνησε τὸν κόσμον καὶ ὀλίγον καὶ τὴν σύζυγόν του, σκεπτόμενος μόνον περὶ τοῦ τέκνου τοῦ καὶ περὶ τῶν πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς τοῦ μέσων.

Ἡ κόμησσα Δελασέρ δὲν εἶχεν εἰσέτι συμπληρώσει τὸ δέκατον ἔνατον τῆς ἡλικίας τῆς ἔτος. Νεαρά, ὠραία, περιζήτητος, παρὰ πάντων κολακευομένη, ἐν πλήρει μέθῃ ἡδονῆς, ἡδύνατο ἄρᾳ γε, ὡς ὁ σύζυγός της, ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ κόσμου καὶ νὰ μὴ παρευρίσκηται πλέον εἰς ἑορτάς, ἔνθα ἔλαμπεν ἐν ταῖς πρώταις; Ἰσως ἡ θυσία αὕτη ἦτο ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών της, ἄλλως δὲ ὁ κόμης δὲν τὸ ἀπῆλθε ποσῶς.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἀφῆκε τὸν σύζυγόν της καταγινόμενον εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς του μελέτας, καὶ ἐξηκολούθησεν ἀπαστράπτουσα ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ἔνθα ἡ θαυμασία αὐτῆς καλλονὴ ἀείποτε ἐνεποίει αἴσθησιν.

Ἐὰν εἶχε περισσοτέραν πείραν καὶ ἐὰν προεφυλάσσετο ἀπὸ τῶν δειλασμάτων, ἅτινα προδοτικῶς περιέβαλλον αὐτὴν ἐν πέπλῳ ἀοράτῳ, οὐδένα θὰ διέτρεχεν ἰσως κίνδυνον. Ἀτυχῶς ἦτο εἰσέτι ἄπειρος τοῦ κόσμου, ἐγίνωσκε δὲ μόνον ὅτι προσβάλλει τὴν ὄρασιν, τὸ λάμπον μόνον μέρος. Πεπειθυῖα καὶ ἐν τῇ ἀθωότητι τῆς μὴ πιστεύουσα εἰς τὸ κακόν, ἦτο φιλοπροσῆγορος καὶ ὀλίγον ζωηρά.

Νέος, ἄγων τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὠραίος καὶ κομψός, ἀλλ' ἐπίθουλός καὶ φλογερὸν τὸ βλέμμα ἔχων, προσεπάθει ἐνδελεχῶς ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην της. Συνήντα αὐτὴν ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις ἔνθα μετέβαινε, διότι εἶχεν ὁ ἑραστής τὴν δεξιότητα νὰ εἰσχωρῇ πανταχοῦ. Ἐπὶ πολὺ ἡ νεαρά γυνὴ ἀντίστη εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ εἰς τὰ δάκρυά του. Οἱ γυναικοφθόροι ἐπίστανται νὰ ποιδῶνται χρῆσιν πάντων τῶν μέσων. Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ δεχθῇ συνέντευξιν, ἣν μυριάκις τῷ ἡρνήθη, ἔπεσε λοιπὸν εἰς εἶδος ἐνέδρας καὶ ὑπέκυψε. Φεῦ! ὑπάρχουσιν ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ ἐναρωτάτη τῶν γυναικῶν δύναται νὰ γείνη θυμὰ στιγμῆς ἀδυναμίας καὶ παραζάλης.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ κόμης Δελασέρ, ὅστις δὲν ὑπώπτευσεν τὸ παράπαν ὅτι ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐδαιμονία του ἐθάπτοντο εἰς ἀτελεύτητον βάρκαρον, κατεγίνετο εἰς κατὰσκευὴν ἐνδυναμωτικῆς τροφῆς πρὸς ἀναπτύξιν τοῦ θυγατρικοῦ του.

Ὅτε συνῆλθεν ἡ κόμησσα ἐκ τῆς ἀποπληνήσεως της, ἀνεμέτρησε ριγῶσα τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου ἐν ᾗ ἐκρημνίσθη. Ἦτο ἐστιγματισμένη! ἦτο κατεστραμμένη! Ἡ ὀδὴν της ὑπῆρξε φρικώδης. Ἠσχύνετο ἐαυτὴν καὶ διετέλει εἰς ἀπόγνωσιν διὰ τὴν θανάσιμον ὕβριν. ἦν προσῆψεν εἰς τὸν σύζυγόν της, εἰς τὸν εὐπιστον, ἀγαθὸν καὶ γενναῖοκαρδὸν ἄνδρα, εἰς ὃν ὤφειλε τὰ πάντα, θέσιν, περιουσίαν, ὑπόληψιν. Οὐδεμίαν ἐπέζητησε δικαιολογίαν, οὐδὲν ἡδύνατο νὰ μειώσῃ τὸ ἔγκλημα της.

Ἡ κόμησσα ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες παραδέχονται ἀδυστάτως πᾶσαν εὐθύνην τῶν ἁμαρτημάτων αὐτῶν, κρίνουσιν ἐαυτὰς καὶ καταδικάζονται μόναι τῶν. Ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἐσπάρασε τὴν καρδίαν της καὶ ἡσθάνετο τὴν περιφρόνησιν τῆς γυναικός, ἥτις ἐξέκλινε τῶν καθηκόντων αὐτῆς. Ἡ ἀτυχὴς τοσούτῳ μᾶλλον ἦτο ἀθλία, ὅσῳ ἦν μήτηρ καὶ μάλιστα ὑπεραγαπῶσα τὸ τέκνον της.

Δὲν ἦτο ἄρᾳ γε τοῦτο ἀπεχθές, φοβερόν; Κατερύπανε τὴν κοιτίδα τοῦ τέκνου της! Ἠπάτησε τὸν σύζυγόν της καὶ δὲν ἦτο πλέον ἀξία αὐτοῦ. Τί ἔμελλε νὰ πράξῃ; Νὰ μεταμεληθῇ; ἀλλ' ἡ μεταμέλεια δὲν ἐξαιλεῖται τὴν ὕβριν! Εἶχε δὲ τὴν τόλμην ν' ἀντιμετωπίζῃ καθ' ἑκάστην τὰ βλέμματα τοῦ συζύγου της, φέρουσα τῆς ὑποκρισίας τὸ προσωπεῖον.

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην καὶ μόνην κατέξανίστατο!

— ὦ! ὄχι, ἀνέκραξε μετὰ τρόμου, οὐδέποτε, εἶναι ἀδύνατον.

Κατενόει, ἡσθάνετο ὅτι ἐὰν ἀπὸ τοῦδε εἴη ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ συζύγου αὐτῆς, θὰ συνεπήγετο διηνεκῇ δαίνωσιν τοῦ ἁμαρτηματός της.

Τὸ τοιοῦτον ἦτο τερατώδες.

— Ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, εἰμαι ἀθλία, πολὺ, παρὰ πολὺ ἀθλία, δὲν θέλω νὰ γείνω ἄτιμος!

Ἀνάγκη ἄρα ν' ἀπέλθῃ καὶ ν' ἀπέλθῃ πολὺ μακράν. Ἀλλὰ τὸ τέκνον της, ἡ κόρη της ἔμελλε νὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ; Μόνη ἡ ιδέα τῆς ἐγκαταλείψεως ταύτης, τῇ ἐπροξένει ρίγος, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι σιδηρὰ ἀρπάγη ἔσχιζε τὰ στήθη της.

Ἡ ἀτυχὴς εὐρίσκετο ἐν φρικῶδι θέσει· ἔστρεφε τὰς χεῖρας ἐξ ἀπογνώσεως καὶ ἀνεκραύγαζε:

— Τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω;

Τὸ νὰ λάβῃ μετ' ἑαυτῆς τὸ τέκνον της, ἦτο τὸ ἴδιον νὰ τὸ καταστήσῃ κοινωνὸν τοῦ βίου της· περὶ τοῦ μέλλοντος δὲν ἐτόλμα νὰ σκεφθῇ τι ἐνθαρρυντικόν. Ἀλλ' ἐὰν ἀνεχώρει ἄνευ τῆς κόρης της, κατεδικάζετο νὰ μὴ ἴδῃ πλέον αὐτὴν ποτέ· θὰ ἔστερετο διὰ παντός τὸ φίλτατόν της.

Ἄ! Ἐὰν, ὡς ὑπῆρξεν ἔνοχος σύζυγος, ἦτο καὶ ἄστοργος μήτηρ, οὐδέποτε θὰ ἡσθάνετο τὴν μεγάλην ταύτην λύπην ἥτις κατέτρυχε τὴν καρδίαν της· ἀλλ' ἡγάπα, ἔλατρε· τὸ θυγατρίον της!... Φεῦ! διὰ τὴν ἡμετέραν στοργὴν δὲν ἡδυνήθη νὰ τὸ προστατεύσῃ;

Φοβερά αἰσθημάτων πάλιν. Ἐπὶ τέλους ἡ μητρικὴ στοργὴ ἀποτελοῦσα πῶς καὶ φιλαυτίαν ἐνίκησε πάντα τᾶλλα αἰσθήματα, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ λαμβάνουσα τὴν θυγατέρα της. Ἐλαβε λοιπὸν πάντα τὰ μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν παντός ἀπροσδοκῆτου νὰ μὴ συλληφθῇ φεύγουσα.

Γνωρίζομεν τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔγραψε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της πρὸς τὸν κόμητα Δελασέρ· γνωρίζομεν προσέτι ὅτι ἀνεχώρησε σχεδὸν ἄνευ χρημάτων καὶ χωρὶς οὐδὲν ἐκ τῶν κοσμημάτων της νὰ λάβῃ.

Ἠμέραν τινὰ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου συνελθίσουσα τὴν μικρὰν της Λευκίαν, περιτε-

τυλιγμένην ἐν μηλωτῇ ἐκ μαύρου μεταξοτοῦ ὑφάσματος καὶ φέρουσα μικρὸν ὀδοπορικὸν σάκκον, ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου λάθρα, χωρὶς οὔτε ὁ θυρωρός, οὔτε οὐδεὶς τῶν θεραπόντων νὰ ἐνοήσῃ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, καὶ με βῆμα ταχὺ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Προαστείου Ἀγίου Ὁνωρίου, ἔνθα ὁ χηρμα τὴν ἀνέμενε.

— Εἰς τὸν σταθμὸν Αὐρηλίας, εἶπε τῷ ἀμαξηλάτῃ:

— Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀναχωρήσεως;

— Ναί.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν συνήντα τὸν ἑραστὴν αὐτῆς, ὅστις εἶχε μεταβῇ μόνος εἰς τὸν σταθμὸν Αὐρηλίας, ἀμφοτέροι δὲ ἐπέβησαν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις ἀνεχώρησε τεσσαράκοντα λεπτά μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Δὲν μετέβαιναν ὅμως οὔτε εἰς τὴν Τολουζήν, οὔτε εἰς Βορδιγάλην· ἔμελλον νὰ σταματήσωσιν εἰς Βιερζὸν καὶ ἐκεῖθεν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν γραμμὴν Βουρβοναί ὅπως μεταβῶσιν εἰς Λυὼν καὶ διευθυνθῶσιν εἰς τὴν Ἱταλίαν.

## I

Εἰς τῆς μαρκεσίας.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ παραχρῆμα εἰς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου αὐτοῦ ἢ μᾶλλον τῆς θυγατρὸς του καὶ μὴδ' αὖτως νὰ ἡσυχάσῃ, ἐνόσφ δὲν ἤθελεν ἀνεύρει καὶ λάβει αὐτὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς του· ἐπειδὴ δὲ ἐθεώρει βεβαίωτατον ὅτι ἡ κόμησσα δὲν ἔμεινε ἐν Παρίσι· καὶ ὅτι πιθανῶς διέβη τὴν ὁδὸν Λυῶνος, ἐγγύτατα τοῦ σταθμοῦ, ὡς εἰ ἐμάντευσεν ὅτι πρὸς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου του θὰ ἐλάμβανε τὴν μεγάλην σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, τὴν ἀπὸ Παρισίων καὶ Λυῶν εἰς Μεσόγειον τελευτῶσαν.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς διήλθεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔστη ὁ ἀμαξηλάτης. Οὐδόλως ἐκοιμήθη, ἀλλ' ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρου, οὐχὶ τόσον ἀπλοῦ, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν συντετριμμένας ἔχων, ἤρεμος ὢν ὅμως, ἐβυθίσθη εἰς ζοφερὰς σκέψεις.

Τῇ ἐνάτῃ μετέβη εἰς τοῦ κ. Κορβιζιέ. Τὸ γραφεῖον μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀνοίξει καὶ εἰσέτι οἱ γραφεῖς του δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν· ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος ἀπὸ πολλοῦ εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του. Δὲν ἐπαναλαμβάνομεν τὰ μεταξὺ τοῦ κ. Δελασέρ καὶ τοῦ κ. Κορβιζιέ διαμειφθέντα, ἅτινα ἐν περιλήψει γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης ἐκ τῆς συνεντεύξεως τοῦ τραπέζιτου Βὰν Ὅσσην μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου. Ὁ κ. Δελασέρ, ἀφοῦ ἔδωκε τῷ κ. Κορβιζιέ τὰς διαταγὰς του, ἀπῆλθεν εἰπὼν αὐτῷ:

— Βεβαίωτατα ἀναχωρῶ ἐκ Παρισίων μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καὶ δὲν γνωρίζω πότε θὰ σὰς ἐπανίδω.

Ἐκ τῆς ὁδοῦ Προβηγκίας ὁ κόμης μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Βαρεννῶν, εἰς τὸ μέγαρον τῆς κυρίας Δαμοπεραι, ἐκεῖ εὗρε τὴν μαρκησίαν ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῆς αἰθούσῃ.

— Ἀγαπητὴ κόμη, τῷ εἶπεν αὕτη, μοὶ προξενεῖτε εὐάρεστον ἐκπλήξιν, καθόσον δὲν



ἐπερίμενα τὴν πρωϊνὴν σας αὐτὴν ἐπίσκεψιν. Βεβαίως ἔχετε καὶ νὰ μ' ἐρωτήσητε. Περὶ τίνος πρόκειται ;

Εἶτα παρατηρήσασα αἰφνης ὅτι ὁ κόμης ἦτο ὠχρὸς καὶ εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ συνισταμένα καὶ βλοσυρὸν τὸ βλέμμα,

— ὦ ! ἐπανελάβε μετ' ἀνησυχίου φωνῆς, τί ἔχετε λοιπόν ; Ἐχετε μορφήν ἀνθρώπου, ὅστις σκέπτεται ἀπαίσιον σχέδιον· τί σας συνέβη ; λέγετε. Ἄ ! ἡ ἀγαπητὴ μας μικρὰ Λουκία !... Μήπως τὴν ἐχάσατε ;

— Ναί, τὴν ἔχασα, ἀπεκρίθη μετὰ βραγυχώδους φωνῆς.

— Τί δυστυχία ! τί δυστυχία ! Ἄ τώρα καταλαμβάνω διατί δὲν ἦλθε χθὲς ἡ Ἐλένη νὰ μὲ ἴδῃ.

Ὁ κόμης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, κυρία μαρκησία, εἶπε, δὲν ἐννοεῖτε. Δι' ἄλλην αἰτίαν, δὲν εἶδατε χθὲς τὴν κόμησσαν Δελασέρ.

— Κόμη, μὲ τρομάζετε μὲ τὸ τραγικὸν ὕψος σας· πρὸς Θεοῦ, ἐξηγήθητε.

Ὁ κ. Δελασέρ ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ χάρτην καὶ ἔτεινεν αὐτὸν τῇ μαρκησίᾳ λέγων :

— Ἀναγνώσατε.

Ὁ χάρτης ἐκεῖνος ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τῆς κομησσης.

Ἡ μαρκησία διέτρεξεν αὐτὴν ἐν τάχει, πρὶν ἢ φθάσῃ ὁμως εἰς τὰς τελευταίας γραμμάς, ὡχρίασε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ σύσσωμος.

— ὦ ! τὴν ἀθλίαν ! ἀνέκραξε μὲ συντετριμμένην φωνήν.

— Τὰ ἐμάθατε ὅλα, κυρία μαρκησία.

— Καὶ ἀνεχώρησε ;

— Μετ' ὀλίγον βεβαίως, ἀφοῦ ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν.

— Καὶ ἔλαβε καὶ τὴν κόρην της ;

— Ναί, καὶ ἔλαβε, ὅχι τὴν κόρην της, διότι εἶναι ἀναξία νὰ λέγηται μήτηρ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα μου, τὸ παιδί μου, τὸ φῶς μου !

— Φεβρόν !

— Δὲν ἤρκεσεν ὅτι μοὶ ἀφῆρεσε τὴν τιμὴν μου, ὅτι μὲ κατεδίκασε διὰ παντός εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ εἰς τὸ αἶσχος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εὔρῃ τὸ μέσον νὰ καταφέρῃ εἰς τὴν καρδίαν μου δεινότατον τραῦμα· μοὶ ἔκλεψε τὸ τέκνον μου !

— Ἀλλ' ἐτρελλάθητε λοιπόν, ἡ ἀθλία ;

— Ὅχι, ἐγένετο μόνον ἄτιμος !

— Φεῦ ! τὸ δυστύχημα εἶναι μέγα καὶ ἀνεπανόρθωτον.

— Μὲ ἐμνημόνευσε.

— Ἐννοῶ τὴν ἀπελπισίαν σας, ἀλλὰ δὲν σκέπτεσθε αὐτοκτονίαν, ἐλπίζω !

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἀπήστραψαν.

— Νὰ αὐτοκτονήσω ! ἀνελώνησε, καὶ τὸ παιδί μου ;

— Ἀπεφασίσατέ τι ;

— Ναί.

— Τί θὰ κάμετε ;

— Θὰ ἀναζητήσω τὸ μυστὸν πλάσμα. Πρέπει νὰ τὴν ἀνέρω, καὶ ἂν ἐτι πρόκηται νὰ δαπανήσω ὅλην τὴν περιουσίαν μου· θέλω νὰ λάβω τὴν θυγατέρα μου !

— Ἐπιδοκιμάζω τὴν ιδέαν σας.

— Χθὲς ἐπώλησα ἵππους καὶ ἀμάξας,

ἀπέλυσα ὅλους τοὺς ὑπηρέτας μου καὶ ἀφῆκα τὸ μέγαρόν μου· σήμερον μέλιστα ὁ συμβολαιογράφος μου ἐκθίτει αὐτὸ εἰς πώλησιν. Εὐθὺς ὡς μάθω ποῦ διηυθύνθη ἡ κόμησσαν, θὰ τρέξω ἐπὶ τὰ ἴχνη της.

— Δύσκολος μοὶ φαίνεται ἡ ἀνακάλυψις της.

— Τοῦτο θὰ τὸ ἴδωμεν. Δὲν ἀποκρύπτω διόλου ὅτι ἦλθον ἐδῶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μὲ βοηθήσητε.

— Πῶς ; δὲν γνωρίζω...

— Ἡ κόμησσαν ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ λάβῃ μετ' ἑαυτῆς κοσμήματα, ἀσπρόρουχα καὶ ἀποσκευάς, καὶ μὲ ὀλίγιστα χρήματα.

— Ἄ !

— Βέβαιον λοιπόν ὅτι εὖρε τὸν ἐραστὴν της καὶ ἀνεχώρησαν μαζὺ διὰ νὰ συζήσῃ εἰς μέρος μεμακρυσμένον καὶ ἀπόκεντρον ...

— Φεῦ ! αὐτὸ εἶναι φανερόν.

— Φανερόν ἐπίσης ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι πλούσιος. Ποῖος ἄρα γε νὰ εἶναι ; Εἰς ἀθλίος, τὸν ὁποῖον ἡ σύζυγός μου συνήνητησεν εἰς τὰς συναναστροφάς· εἰς τὴν οἰκίαν σας ἴσως, κυρία μαρκησία.

— ὦ ! κόμη, ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία, ἡς τὸ μέτωπον ἐγένετο καταπόρφυρον.

[Ἔπειτα συνέχισα.]

Π.

## Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

### ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια.]

Χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν περὶ τοῦ τί θὰ ἐπραττεν, ἡ Ἰουλιανὴ ἠτένισεν αὐτὸν μετ' ἀνησυχίας.

— Πῶς θὰ τὸν ὑποχρεώσωμεν εἰς τὸν γάμον τοῦτον ; Ἐχομεν πολλὰ μέσα. Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὁ Δερόδης βλέπων ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον, θέλει ν' ἀποσυρθῇ. Ἐντεῦθεν ἡ ἀπουσία του. Νομίζει ὅτι θὰ μείνῃ ἡσυχος, ἀφοῦ εἴσθε γυναῖκες μόναι, ἄνευ ἀνδρός. Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτὴν διατί νὰ μὴ ὑπερασπισθῇ ; Αὐτὸς τῇ ὠμίλει περὶ ἔρωτος, ἐκείνη ἄς μὴ τὸν ἤκουε. Διατί τὸν ἤκουσε ;

— Ἀλλοίμονον !

— Ἔστε βεβαία ὅτι οὕτω σκέπτεται· πιθανῶς θὰ αἰσθάνεται θλίψιν τινά, διότι δὲν ἀποκρούει τις μίαν νεάνίδα τόσῳ θελκτικῇ ὅσῳ ἡ δεσποινὴς Ἀννέτα, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ σπαρασσομένην τὴν καρδίαν του· πλὴν προτιμᾷ τὴν θλίψιν του, ὅσῳ ὀδυνηρὰ καὶ ἂν ᾖ, ἀπὸ τὸν γάμον. Ἐν τούτοις ὅταν γίνῃ σύζυγος ὑμῶν καὶ γυναικάδελφος τῆς Ἀννέτας ἡ ἡσυχία τοῦ Δερόδου ἐκλείπει καὶ αἱ σκέψεις του καταπίπτουσιν. Ἐχετε ἤδη ἄνδρα διὰ νὰ σας ὑπερασπίσῃ, ὁ δὲ κύριος Δερόδης θὰ ὑποκύψῃ ἀναμνησθότητος.

— Καὶ ἂν δὲν σας ἀκούσῃ ;

— Λυποῦμαι ὅτι ἀναγκάζομαι νὰ σας ὠμιλῶ περὶ τοῦ Δερόδου μετ' αὐστηρότητος, ἀλλὰ ἀπὸ ἐνὸς ἑτοῦς, καθ' ὃ τρώγομεν ἐν

τῇ αὐτῇ τραπέζῃ ἡδυνήθην· νὰ τὸν σπουδάσω. Ὁ Δερόδης εἶναι εἰς ἀνόητος, εἰς δὲν δὲν λείπει διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν βίον θελκτικόν καὶ εὐχάριστον εἰμὴ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ περιουσία. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν δὲν θὰ εἶναι πλέον στρατιώτης καὶ καθ' ἣν διὰ τοῦ νόμου τῆς κληρονομίας θὰ γείνῃ κάτοχος τῆς μεγάλης περιουσίας τῶν γονέων του, οὐδεὶς θ' ἀγαπήσῃ πλείοτερον αὐτοῦ τὴν ζωὴν. Δὲν θὰ βραδύνῃ δὲ ἡ ἡμέρα αὕτη, διότι ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη ἡδὴ ἡ μήτηρ του, ὁ δὲ πατήρ του ἔσχε δύο προσβολὰς ἀποπληξίας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκεῖται νὰ παριστᾷ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄλλους τὰ περὶ μέλλοντος σχέδιόν του, πᾶς τις δ' ἐννοεῖ ὅτι μεγάλως θὰ ἐθλίβετο ἂν διεκινδύνευεν ἡ πραγματοποίησις αὐτῶν. Δὲν νομίζετε ὅτι τοῦτο εἶναι ὄπλον εἰς τὰς χεῖράς μας ;

Τὸ βλέμμα τῆς Ἰουλιανῆς ἔλαβεν ἔκφρασιν μᾶλλον ἀνήσυχον.

— Δὲν λέγω ὅτι ὁ Δερόδης δὲν εἶναι γενναῖος, εἶναι στρατιώτης, ἀλλ' οἱ λόγοι οὗς ἔχει διὰ ν' ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν εἶναι ἰσχυροί, ὥστε νὰ μὴ διακινδυνεύσῃ αὐτὴν εὐκόλως.

— Θέλετε νὰ μονομαχήσητε ;

— Θέλω ὥστε νὰ εὐρεθῇ μετὰ τοῦ διλημματος : ἡ μονομαχία σοβαρὰ ἢ γάμος, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ προτιμήσῃ τὸν γάμον.

— Δυνατὸν νὰ σας φονεύσῃ.

— Ἄν δὲν σας προσέφερα τὴν ζωὴν μου, νομίζετε ὅτι θὰ ὠμίλου περὶ τοιαύτης ὑποθέσεως ; Ἡ Ἀννέτα ἐγένετο ἀδελφὴ μου, ὀφείλω δὲ νὰ τὴν ὑπερασπίσω. Ἦδη ἡ προσβολὴ τοῦ Δερόδου ἀπευθύνεται καὶ πρὸς ἐμέ. Μὴ ἀπαιτεῖτε νὰ εἰσέλθω ἐν τῇ οικογενείᾳ σας μὲ κύπτουσαν τὴν κεφαλὴν. Μετὰ μίαν ὥραν ἐπανερχομαι.

IB'

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ὁ Βονὲ μετέβαινε παρὰ τῷ Δερόδῃ· εἶν' ἀληθὲς ὅτι οὗτος τὸν εἶχε προσκαλέσει, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς συναδέλφους, ὅτε ἐνεκατεστάθη εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν, ἀλλ' ὁ Βονὲ δὲν μετέβη ἐπὶ τῇ προσκλήσει ταύτῃ, ἔκτοτε δὲ ὁ Δερόδης δὲν τὸν προσεκάλεσε πλέον, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τε ἐξήγει τὰς τεταμένους αὐτῶν σχέσεις. Διὰ τοῦτο ὅτε ὁ Δερόδης εἰδοποιήθη ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου του ὅτι «ὁ ὑπολοχαγὸς κύριος Βονὲ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ» κατήλθεν εἰς τὸ καπνιστήριον ταχύτερον τοῦ συνήθους.

Ὁ Βονὲ εἰς τὸν οἶκόν του. Τί διάβολον ἐσήμεινε τοῦτο ;

Εἰσῆλθεν ἐν τούτοις μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ τὸ σοβαρὸν ὕψος τοῦ Βονὲ ἐξάλειψε ταχέως τὸ μειδίαμα· ἐκεῖνο· ἔδει βεβαίως νὰ ᾖναι προσεκτικὸς.

— Ἐρχομαι νὰ σας ἴδω, εἶπεν ὁ Βονὲ ἄνευ προειμίων, ἐξ ὀνόματος τῆς κυρίας Βοσμερῶ καὶ τῆς δεσποινίδος Ἀννέτας.

— Καὶ τί ἐπιθυμοῦσιν ἀπὸ ἐμέ ; Εἰς τί δύναμαι νὰ ταῖς φανῶ χρήσιμος ;

— Ὅθ' σας τὸ εἶπω· ὀφείλω ὁμως πρότερον νὰ σας ἀνακινώσω τὸν γάμον μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἰουλιανῆς.